

பண்டைய தமிழ் மற்றும் கன்னட நூல்களில் பேய் காட்சிகள்

ஜெயலலிதா அ,*

அ கன்னட மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு துறை, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், குப்பம்-517425, ஆந்திரப் பிரதேசம், இந்தியா.

Ghost Theme is Ancient Kannada and Tamil texts

Jayalalitha a,*

^a Department of Kannada, Dravidian University, Kuppam-517425, Andhra Pradesh, India.

* Corresponding Author:
jalithajaya19@gmail.com

Received : 20-11-2020
Revised : 06-07-2021
Accepted : 12-07-2021
Published : 15-07-2021

ABSTRACT

As members of Dravidian family of Languages, Kannada and Tamil are close to each other. Apart from linguistic and grammatical similarities there are comparable elements in literary texts also. There are similar motifs and themes in Ancient Kannada and Tamil literary works. Though a few studies have concentrated in the similarities of Kannada and Tamil grammars, very little is done on the similar features of literary works. This paper makes an attempt to bring out a surprising motif of ghosts that occur in Ancient Kannada and Tamil texts. Tolkappiyam is an early grammatical work in Tamil and date of which is believed to be from 1 to 3 AD. This book speaks of a concept of 'Thodakkaanji'. This concept is explained by commentators as not allowing the evil spirit to eat the body of the hero who died during a war. The same concept, though the technical term to denote the concept is absent, is present in the Kannada text 'Sahasa Bheema Vijaya or Gadhayuddha' by the Ranna, who belongs to the tenth century. While the theme of the narration centers around the battle of maces between Bhima and Duryodhana on the last day of the eighteen-day war, the poet uses a technique similar to flashbacks. This technic we can see in Tamil as a "Singanokku" which is used in grammar text to explain the 'noorpa'. Ranna the Kannada poet gives the details of an incident of the war field where the dead leader's body is guarded from evil spirits/ghosts by the fellow warriors whose wounds are less fatal. Tolkappiyam is an earlier work and Ranna's work is late period. But that the particular theme of Thodakkanchi occurs in the Kannada and Tamil contexts merits mention and study a rare example which has not been brought out by anybody so far. Such similar points of comparison are brought out elaborately in this article.

Keywords: Thodakkanchi, Epigraphy, ErumaiNattu, Peykkanchi, Bhootharadhane, KalingaththupParani, Puranaanuru

முன்னுரை

பல திராவிட மொழிகளுக்கு இடையிலே கன்னட மற்றும் தமிழ் மொழிகள் தான் மிக நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் பண்டைய கல்வெட்டுகள், இலக்கிய-இலக்கண நூல்கள் ஏராளமாக உருவாகியுள்ளன. இலக்கண செயல் முறைகளில், மொழி வளர்ச்சியின் பார்வையால் தோன்றிய சில மாற்றங்களை தவிர்த்தால் பெருமளவில் வேற்றுமைகள் தெரியவில்லை. கி.பி. ஐந்திலிருந்து ஏழாவது நூற்றாண்டுகளில் காணப்பட்ட கன்னட கல்வெட்டுகளைப் பார்த்தால் அங்குள்ள சில சொற்கள் தமிழ் போலவே உள்ளன என்பது தெரியவருகிறது. நாட்டு, நகர,

நாயகன், பெத்தசெயன், விட்டார் போன்றவை தமிழ் மற்றும் கன்னட மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள நெருக்கமான தொடர்பை வெளிக்காட்டுகின்றன.

தமிழ் மற்றும் கன்னட மொழிகளின் உறவு மிகப் பழமைக் கொண்டது. சங்ககால தொகை நூல்களைப் பார்த்தால் இது தெளிவாகும். எருமை நாடு என்று சங்க இலக்கியம் குறிக்கும் இடம் கர்நாடகத்திலுள்ள மைசூரு. இந்த எருமைநாட்டை சேர்ந்த எருமை வெளியனார், அவர் புதல்வரான எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனாரும் அகநானூறு (73,72) மற்றும் புறநானூறில் (271,303) சில பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இளங்கோ அடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரத்தில் சேரமன்னன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டுக்கு திக்விஜயம் போனான். அங்கு நீலகிரியில் 'கருநாடர்' ஆடிய நடனத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தான் என்று விளக்கியுள்ளன. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அமிர்தசாகரர் இயற்றிய 'யாப்பருங்கலக்காரிகை' எனும் நூலுக்கு குணசாகரர் உரை எழுதியுள்ளார். அதில் வரும் பாயிரத்தில் "குணகாங்கி எனும் கருநாடகச் சந்தமே போல மகடூஉ முன்னிலைத்தாய், அவையடக்கமும் உடையதாய்" என்று கூறுகிறான். இதன் மூலமாக குணகாங்கி எனும் கருநாட்டின் யாப்பு நூலொன்றைத் தான் பார்த்ததாகவும் அதில் சில அம்சங்களை பின் பற்றியதாகவும் குறிப்பிடுகிறான். சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தின் தாக்கத்தினால் கன்னட கவிஞரான ஹரிஹரன் 'புராதனராகளெ' அதாவது பண்டையரின் ரகளை எனும் நூலை எழுதியுள்ளான். இந்த கன்னட நூலில் பலதமிழ்ச் சொற்களை (பெருமாளே, திருநாள், சிலந்தி, உலகம்) அப்படியே பயன்படுத்தி உள்ளதைக் கவனிக்கலாம்.

இவை கூர்ந்து பார்த்தால் கன்னட மற்றும் தமிழ் மொழிகளுக்கு இடையில் உள்ள நெருக்கமான தொடர்பு தெரிய வருகிறது. ஜீவக சிந்தாமணி, யசோதர காவியம், போன்ற பல நூல்களைக் கன்னட மற்றும் தமிழ் இரண்டு மொழிகளிலும் பார்க்கலாம். ஆகையால் கன்னட மற்றும் தமிழ்மொழிகளின் பண்டைய நூல்களில் தோன்றும் சில ஒற்றுமைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விவாதம்

மனிதர்கள் மனதில் பேய், பிசாசுகள் குறித்த நம்பிக்கை பலகாலத்திலிருந்து உண்டு. தொடக்கத்தில் அச்சத்திற்கு காரணமான இவை பின்னர் வணக்கத்திற்கு உரியனவாக மாறியதை நாம் கவனிக்கலாம். திராவிட மொழி பேசும் மக்கள் சமூகத்திலும், பழங்கன்னட இலக்கியங்களிலும், தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் இந்த பேய் குறித்த நம்பிக்கையைச் சமமாகப் பார்க்கலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் 'தேவர் கோமான் ஏவலிற் போந்தகாவற் பூதத்துக் கடைகெழுபீடிகை' எனக் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. அந்த பூதம் இந்திரனின் ஏவலால் பூமிக்கு வந்ததாகவும், நிணம், பொங்கல், முதலிய படையல்களை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் இங்குக் கூறியுள்ளன. மேலும் வில், வேல், வாள் போன்ற ஆயுதங்களைப் பூதத்தின் முன் வைத்து வெற்றி வேண்டி வழிப்பட்டதையும் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளது. அதே போல கடலோர கர்நாடக அதாவது துளு நாட்டில் 'பூதாராதனை' எனும் நாட்டுப்புற சடங்கு ஒன்று வழக்கில் உள்ளது. துளு நாட்டு மக்கள் இந்த பூதத்தை Evil spirit என்று எடுக்காமல் தெய்வீக சக்திகள் protective spirit என்றே நம்புகிறார்கள். பெரும்பாலும் பூதங்களை மூன்று வகையாக பிரிக்கிறார்கள். விலங்குகளின் உருவத்திலுள்ள பூதங்கள், மனிதர் இறந்த பின்பு தெய்வமாக மாறிய பூதங்கள் மற்றும் புராணங்களில் குறிப்பிடும் பாத்திரங்களின் பூதங்கள். புலி, பன்றி, எருமை, நந்தி போன்ற விலங்குகள் பிலிசண்டி, பஞ்சுர்லி முதலிய பெயர்களில் வழிப்படுகின்றன. ஜுமாதி, கல்குட, கல்குர்சி, காந்தாபாரே, பூதாபாரே முதலிய ஆட்கள் மனிதராக இருக்கும் பொழுது நற்செயல்களை செய்து, அகால மரணம் பெற்று தெய்வங்களாய் மாறியுள்ளன. பெர்மெ எனும் தெய்வம் 'பூதபிரம்ம' எனும் பெயரில் வழிபடப்படும். இப்படி கன்னட மற்றும் தமிழ் வழக்காறுகளில், இலக்கியங்களில் பேய் மற்றும் பூத காட்சிகளைச் சமமாகக் காணலாம்.

தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தின் மூன்றாம் அதிகாரமான பொருளதிகாரத்தில் காஞ்சி எனும் திணையைக் கூறி அவற்றின் பத்து இயல்களை நூற்பா(77)வில் விளக்கியுள்ளார். அதில் பேய் காஞ்சி தொடர் காஞ்சி என்பது போர்க்களத்தில் உள்ள பேய்களைப் பற்றிக்

கூறுகிறது. கடைச் சங்க காலத்தில் பேயனார், பேய் மகள் இளவெயினி. பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் எனப் புலவர்களையும் பார்க்கலாம்.

பேய் காஞ்சி என்பது தொல்காப்பியரின் பார்வையில் பாதுகாக்கும் சுற்றத்தார் எவரின்றிப் புண்பட்டுப் போர்க்களத்தை கிடந்தோனைப் பேய்கள் பாதுகாப்பது. ஆனால் சேர இனத்திற்குச் சேர்ந்த ஐயனாரிதனார் எழுதிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (நூற்பா-77) வில் பிணங்களால் நிறைந்த போர்க்களத்தில் புண்பட்டு விழுந்த வீரனைப் பேய்கள் பயமுறுத்துவதை பேய்காஞ்சி என்று கூறியுள்ளார் (Elankumaran, 2003). தொல்காப்பியத்தில் தொடாகாஞ்சி என்றால் 'இனிய புன்னகையுடையவளாம் மனைவி இப்போது, புண்பட்டுக் கிடந்த தன் கணவனைப் பேய்கள் தொடாதவாறு காத்தது'. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் (79) தொடாகாஞ்சி என்றால் எதிரிகளைக் கொல்வதில் நிபுணனான வீரனொருவனின் புண்ணைத் தொடப் பேய்கள் அஞ்சி ஓடுவதைக் குறிக்கிறது.

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த செயங்கொண்டார் எனும் புலவரால் இயற்றப்பட்ட கலிங்கத்துப்பரணி என்ற நூல் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் கலிங்கப் போர் வெற்றி குறித்துப் பாடப்பட்ட நூல் இதில் பல இடங்களில் பேய்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் காணலாம் (Puliyur Kesikan, 2010). 'பேய்களைப் பாடியது' எனும் தலைப்பின் அடியில் பேய்களின் இயற்கையை விளக்கியுள்ளார். அவைகளின் காலும், கையும் நீளமானவை என்பதை அழகான உவமையுடன் கூறியுள்ளார்.

கரு நெடும் பனங்காடு முழுமையும்

காலும் கையும் உடையன போல்வன

பேய்களின் வாய்கள் மிகப் பெரியவை குகைகளின் வாயை விடப் பேய்களின் வாய்களே பெரியனவாம்!

வன்பில்த் தோடுவாது செய்வாயின

வாயினால் நிறா இயாத வயிற்றின

வாயைப் போலவே வயிறும் மிக பெரியது (Puliyur Kesikan, 2010). வாயின் வழியே எவ்வளவு உணவு போட்டாலும் நிரம்பாத நிலை இருந்தன. அதே போல குலோத்துங்க சோழனை எதிர்த்துப் போரிட்ட அரசர்களின் மூளைகள் போர்க்களத்தில் சிதறின. அம்மூளையாகிய சேற்றில் வழக்கி விழுந்த பேய்கள், தம் கணுக்கால் பிறழ்ந்து, ஒரு கால் முடமாயின.

மூளைச் சேற்றில் வழக்கி விழுந்திட

மொழிபெயர்ந்தொருகால் முடமானவும்

உலக்கை பட்டு வலக்கை சொற்றானவும்

அந்த போர்க்களத்தில் இரத்தத்தையும் கொழுப்புடைய குடல்களையும் சேர்த்துச் சமைத்த துடான கூழ் தெறித்து சில பேய்களுக்கு ஒரு கண் குருடானவும் (148) (Puliyur Kesikan, 2010). சுவையான நிணக்கூழை சமைத்த பேய்கள் கொதிக்கும் கூழை ஆவலோடு குடிக்கும் பொழுது சில பேய்களின் நாக்கு சுருண்டு அதனால் அவை முற்றிலும் ஊமையாகி விட்டன (149). சேனைவீரர்கள் செய்யும் ஆரவாரத்தினால் சில பேய்களின் காதுகள் செவிடாயின (150) இப்படி பதினேழு பாட்டுகளில் செயங்கொண்டார் பேய்களை பற்றிய கருத்துகளைப் பாடியுள்ளார்.

இனி பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கன்னட இலக்கிய நூல்களை இந்த பார்வையில் அதாவது பேய்கள் பற்றிய பொருளில் கவனித்தால், ஆதி கவி பம்ப மற்றும் ரன்ன எனும் புகழ்பெற்ற கவிஞர்கள் எழுதிய, விக்கிரமார்ஜுனவிஜய' (பம்ப) மற்றும் 'ஸாஹஸபீமவிஜய' (ரன்ன) எனும் இரண்டு நூல்களிலும் பேய்களைப் பற்றிய காட்சிகள் காணப்படுகின்றன. விக்கிரமார்ஜுன விஜயத்தின் பதிமூன்றாம் இயலின் (54,55) பாடலொன்றில், பேய்கள் 'அர்ஜுனனோடு சமரசம் செய்து கொள்ளாத துரியோதனனைக் கேலி செய்கின்றன (Ananda Ranga Pillai, 2000). இங்கு வெறும் இரண்டு பாடல்களில் மட்டும் தான் பேய்கள் காட்சி தருகின்றன. ஆனால் ரன்ன கவியின் 'ஸாஹஸ பீம விஜய'த்தில் பேய்

காட்சி மிக அருமையாக உள்ளது. பாடலொன்றில் பேய்களின் கூட்டம் பெரிதான பிணத்தைத் தேடிக்கொண்டு போர்க்களத்திற்கு வந்தன. அப்பொழுது புண்பட்ட வீரர்கள், இறந்து கிடந்த தம் தலைவனின் பிணத்தைச் சாப்பிடப் பேய்கள் தொடாதவாறு பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார் எனும் விளக்கம் உள்ளது. இது தொல்காப்பியத்தின் தொடாகாஞ்சியை நினைவூட்டுகிறது (Sannaiah, 2000).

செய்கொண்டர் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணியில்,

சாதுரங்கத் தலைவனைப் போர்க்களத்தில் வந்த

தழை வயிற்றுப் பூதம்தான் அருந்தி, மிக்க

சாதுரங்கம் தலை சுமந்து, கம்ஞ்சூல் கொண்டு

தனிப்படும் கார் எனவரும்: அத்தன்மை காண்பின் (502)

எனும் பாட்டில் போர்களத்துக் குவந்த பருத்த வயிற்றையுடைய பூதம் ஒன்று நால்வகைப் படைத் தலைவனின் உடலை வயிறு நிரம்பத் தின்றுவிட்டு ஆசை தீராமல் இறந்துபட்ட பெருவாரியான குதிரைகளைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வருவதை அழகாகச் சித்திரிக்கிறார். அதே போல பேராசைக் கொண்ட பேய் ஒன்றின் காட்சியை ரன்ன கவியும் அற்புதமாக விளக்கியுள்ளார். 'கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாப்பிடுவேன், ஒரே முறை தின்றால் தீர்ந்து போகும் இது என்று எண்ணி, யானையின் பிணத்தைத் தானும் சாப்பிடாமல், பிறர்க்கும் கொடுக்காமல் மனத்தை பசியால் துடிக்கச் செய்தது. என்று பேராசை கொண்ட பூதத்தின் இயற்கையை இங்குக் கூறியுள்ளார் (Sannaiah, 2000).

கலிங்கத்துப் பரணியில் பல மதத்தை சார்ந்த, பல தொழில்களை செய்கின்ற பேய்களை பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

அவதிஇல்லாதச்சுவைக்கூழ்கண்டு

அங்காதுஅங்காதுஅடிக்கடியும்

"பவதிபிட்சான்தேகி" எனும்

பனவப்பேய்க்கு வாரீரே

மிகுந்த சுவையுடைய கூழைப் பார்த்து, வாயை திறந்து 'அம்மா பிச்சை போடுங்கள்' என்று அடிக்கடி கேட்கும் பிராமணப் பேய்களுக்கு கூழை ஊற்றுங்கள்.

உயிறைக் கொல்லாச் சமண பேய்கள்

ஒருப் பொழுது உண்ணும் அவை உண்ண

மயிரைப் பார்த்து நிணத் துகிலால்

வடித்துக் கூழை வாரீரே

எந்த உயிர்களையும் கொல்லாத சமண சமயத்தை சார்ந்த பேய்கள் ஒரு நாளில் ஒரு முறை மட்டும் தான் உணவு உட்கொள்ளுகின்றன. இப்படிப்பட்ட சமண பேய்களுக்கு கூழில் கலந்திருக்கும் மயிரை வடிகட்டி நன்கு பார்த்து கூழை ஊற்றுங்கள்.

முழுத் தோல் போர்க்கும் புத்தப் பேய்

மூளைக் கூழை, நாக்குழறக்

கழுத்தேகிட்ட, மணம் திரியாக்

கஞ்சியாக வாரீரே

இப்படி பல மதத்தை சார்ந்த பேய்களை பற்றி இங்கு கூறியுள்ளார்.

ரன்ன கவியின் நூலிலும் இதே போலப் பார்ப்பனப் பேய் பற்றிய விளக்குகள் உள்ளன.

புது சிகப்பு வண்ண ஆடையை போட்டுக் கொண்டு, புது பூநூலை அணிந்துக் கொண்டு, பேய்கூட்டத்தை அமைதியாக இருக்கும்படி புது வேதத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன பார்பனப் பேய்கள் எனும் வரியில் அதை பார்க்கலாம்.

கலிங்கத்துப் பரணியில் பல தொழில்களைச் செய்யும், பல இனத்தை சார்ந்த பேய்களின் எடுத்துக்காட்டும் உள்ளன.

துதிகைத் துணியைப் பல்லின் மேற்

செவ்வே நிறுத்தித், துதிகையின்

நுதிக்கே கூழை வாரென்னும்

நோக்கப் பேய்க்கு வாரீரே

இறந்தார் வீட்டின் முன் நின்று, தாரை என்னும் வாத்தியத்தை ஊதும் தொழில் செய்யும் 'நோக்க' எனும் குலத்தைச் சார்ந்த பேய்க்குக் கூழ் வாங்கப் பாத்திரம் கிடைக்கவில்லை (Puliyur Kesikan, 2010). அதனால், அது போரில் வெட்டப்பட்டு கீழே விழுந்த யானையினது தும்பிக்கைத் துண்டத்தில் ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்து பற்களால் பற்றிக்கொண்டு, 'தும்பிக்கையின் நுனியில் கூழை ஊற்று' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது.

கணக்கப் பேய்க்கு மகங்களிக்கக்

கையாலெடுத்து வாரீரே

கணக்கிட்டு உரைக்கும் தொழிலுடைய பேய்க்குக் கூழைக் கையால் எடுத்து உள்ளம் மகிழ ஊற்றுங்கள் (Puliyur Kesikan, 2010).

ரன்ன கவியின் நூலிலும் பல இனத்தைச் சார்ந்த, பல தொழில்களைச் செய்யும் பேய்களின் காட்சிகளைப் பார்க்கலாம். போர்க்களத்தில் பிணங்கள் குவிந்து கொண்டிருந்ததை பார்த்த பேராசைக் கொண்ட வணிக குலத்தைச் சார்ந்த பேய்கள், மிகத் தொலைவிலிருந்து வந்த பேய்க் கூட்டங்களுக்கு இறைச்சியை விற்பனைச் செய்து கொண்டிருந்தன.20 அதே போலக் கவிதையை எழுதும் தொழிலை செய்து கொண்டிருந்த பேய்கள் புது பூத மொழியில் கவிதைகளைப் பாடி, பெரிய புலவர்களை மிஞ்சுவது போல் எழுதிக் கொண்டிருந்தன (Sannaiah, 2000).

கலிங்கத்துப்பரணியில் பேய்களின் குறும்பு குணம் சில இடங்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வழுதியர் வரை முழை நுழை வடிவு இது என

மத கரி வயிறுகள் புக நுழைவன சில

பாண்டியர் மலைக் குகைகளில் நுழைவது போல், சில பேய்கள் மதயானைகளின் வயிறுகளில் புகுந்து விளையாடின. மகிழ்ச்சியால் தங்கள் மேலாடையை வீசி எறிந்துக் கொண்டும் பேய்கள் கூத்தாடின. சிற்சில பேய்கள் தலை விரிகோலத்தோடு களிப்பின் மிகுதியால் முதுகு காட்டித் திரும்பி ஓடலாயின (Puliyur Kesikan, 2010).

ரன்ன கவியின் நூலிலும் குறும்பு செய்யும் பேய்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன. ஒரு பேய் போர்க்களத்தில் நடந்து வரும் துரியோதனனைப் பார்த்து கேலி செய்கிறது "குருது ரோணரின் இரத்தத்தைக் குடிப்போம் என்றால் அவர் பிராமணர், உன் தம்பியின் இரத்தத்தைக் குடிப்போம் என்றால் ஏற்கெனவே பீமன் உறிஞ்சி விட்டான், பீஷ்மரின் இரத்தத்தைக் குடிப்போம் என்றால் அவர் இன்னும் சாகவில்லை. ஆகையால் துரியோதனனே நான் உன் இரத்தத்தைக் குடிக்க விரும்புகிறேன்' என்று அவனுக்குக் கோபம் மூட்டியது (Sannaiah, 2000). ஆனால் அவன் எதுவும் பேசாமல் விலகி நடந்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் பேய் அவனைப் போகவிடாமல்' நில் துரியோதனனே, பதில் அழிக்காமல் போனால் சிவனின் மேல் ஆணை. அதையும் மீறிப் போனால் பீமனின் மேல்ஆணை' என்றது. பீமனின் பெயர் கேட்ட துரியோதனன் கோபம் கொண்டு கையிலிருந்த கதையால் பேய்களை

அடிக்கப் போனான். அதை பார்த்து பேய் தானும் ஒரு குச்சியைக் கையில் பிடித்து அடிப்பது போல் நடித்துக் காட்டியது (Elankumaran, 2003).

புறநானூறிலும் பேய்காட்சிகள் மிகையாகவே உள்ளன. போர்க்களத்தின் பயங்கரமான சூழ்நிலையை இங்கு விளக்கியுள்ளார். 'பெண் பேய்களால் சுற்றப்பட்ட போர்க்களத்தில் பிணத்தைப் பருந்துகள் தொடாத படி பேய்கள் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தன. பெண் பேய் ஒன்று தன் காலுக்குச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த வீரனின் குடலை வீசி எறிந்து அலறிக்கொண்டிருந்தது. சில பேய்கள் மிகையான பிணத்தை அழித்த அரசனுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன. பேய்கள் வீட்டுக்குள் வரக்கூடாது என்று வாசற்படியில் வேம்பு இலைகளைக் கட்டி இருந்ததை, வெண்கடுகை போடுவதை இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

இப்படி சங்க நூல்களிலும், பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கன்னட இலக்கியத்திலும், பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த சயங்கொண்டாரின் நூலிலும் பேய் காட்சிகள் சமமாக காணப்படுகின்றன.

முடிவுரை

இவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கன்னட மற்றும் தமிழ் இலக்கியங்களில் சில பொருள்களில் ஒற்றுமை இருப்பதை அறியலாம். இது திராவிட மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள நட்பு எவ்விதமானது என்பதைக் குறிக்கிறது. மேலும் இந்த ஒற்றுமை கலிங்கத்துப்பரணி மற்றும் ரன்ன கவியின் 'ஸாஹஸ பீம விஜய'த்தில் தான் மிகையாக தோன்றுகின்றன. இந்த பேய் காட்சிகளின் விளக்கத்தை திராவிட மொழிகளின் பண்பாடு என்று எடுத்துக் கொண்டால், இது பண்டைய கன்னட கவிஞரான பம்பனை விட ரன்னனில் விரிவாக உள்ளது. ஆகையால் இக்கவி திராவிட பண்பாடு நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்று யூகிக்கலாம். அதற்குச் சான்றாக இன்னொரு முக்கிய விஷயம் இங்குக் குறிப்பிடலாம். பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் பவணந்தி முனிவரால் எழுதப்பட்ட நன்னூல் எனும் இலக்கணநூல், இலக்கண நூலில் வரும் நூற்பாக்களின் விதிமுறை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறது. அவை ஆற்றொழுக்கு, தவளை பாய்த்து, பருந்துப் பார்வை, சிங்க நோக்கு என்று நான்கு வகைகள். அவற்றில் ஒன்றான சிங்கநோக்கு எனும் விதிமுறையைக் கன்னட கவிஞரான ரன்னன் மகாபாரதத்தின் கதையைச் சுருக்கமாக்கி கூறும் போது பின்னணியாக முன்பு நடந்தகதையை 'சிம்மாவலோகன்' அதாவது, இலக்கணநூலிற்குக் கூறிய சிங்கநோக்கு எனும் விதியை பின்பற்றியுள்ளார். அவ்விதி முறை கன்னட இலக்கிய உலகத்திற்கு புதிதானது. ஆனால் அதன் காலடிச்சுவடுகளை நன்னூலில் காணலாம். திராவிட மொழிகளுக்கு இடையில் இப்படிப்பட்ட ஒப்பீடு ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வதன் மூலமாக அவைகளுக்கு இடையிலுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமை, தாக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

References

- Elankumaran, R., (2003) Purapporul Venba Maalai, Koviloor Madalayam, Chennai, India.
- Puliyur Kesikan, (2010) Kalingattuparani, Shree Shenbaga Pathippagam, Chennai, India.
- Ananda Ranga Pillai, (2018) Pamba Bharatham, Kannada Saahithya Parishath, Bangalore, India.
- Sannaiah, P.S., (2000) Ramegowda, Ranna Sahasa Bhima Vijayam, Mysore University, Chennai, India.
- Elankumaran, R., (2003) Purananuru, Koviloor Madalayam, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgment: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License